

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: I.S.I.A., narozený ..., státní příslušnost Egyptská arabská republika,
t.č. bytem ...
zastoupený: Mgr. Radomil Kožuský, MBA, advokát, Nekvasilova
692/29, 186 00 Praha 8,

proti

žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, se sídlem
Loretánské nám. 5/101, 118 00 Praha 1 – Hradčany,

v řízení o žalobě ze dne 16.8.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.7.2019 č.j.
309675-2/2019-VO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15.7.2019 č.j. 309675-2/2019-VO se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Radomila Kožuského na účet č. 1358121063/0800 do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 16.8.2019 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 17.8.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.7.2019 č.j. 309675-2/2019-VO, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti o udělení schengenského (krátkodobého) víza, kterou podal žalobce jakožto rodinný příslušník občana Evropské unie (dále jen **EU**) tak, že žalovaný žádost zamítl s tím, že se měl žalobce dopustit obcházení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**).
2. **V žalobě** žalobce mimo jiné namítal, že napadeným rozhodnutím stejně jako rozhodnutím Velvyslanectví ČR v Káhíře, Konzulární a vízové oddělení, tj. Zastupitelského úřadu (dále jen **ZÚ Káhira**) byl zkrácen na svých právech tak, že mu bylo zasaženo do práva na ochranu soukromého a rodinného života a do práva na rodinu, které jsou mu garantovány v článku 10 odst. 2 a článku 32 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR (dále jen **Listina**). Z odůvodnění rozhodnutí nelze dovodit, čím konkrétně se měl žalobce dopustit obcházení zákona o pobytu cizinců. Odkázal-li ZÚ Káhira na údajnou vzájemnou neznalost žalobce a jeho manželky, tj. paní K.H., nar. ..., která měla vyplynout z pohovorů učiněných v rámci předchozí žádosti žalobce, k tomu žalobce uvedl, že pokud došlo k drobným nesrovnalostem, jednalo se ze strany ZÚ Káhira jednoznačně o dezinterpretaci skutečností uváděných jím a jeho manželkou při osobních pohovorech uskutečněných dne 27.8.2018. Žalobce dále vyslovil názor, že drobné nesrovnalosti nejsou a neměly by být důvodem pro zamítnutí žádosti, v opačném případě by se jednalo o přílišný formalismus ze strany ZÚ Káhira.
Dále žalobce namítal, že žalovaný se vůbec nezabýval skutečnostmi uvedenými v žádosti, zejména pak tím, že žalobce pracuje a má vlastní peněžní prostředky a dále tím, že se svou manželkou čekali dítě. Také uvedl, že ZÚ Káhira předložil veškeré dokumenty, které jsou k žádosti o udělení schengenského (krátkodobého) víza vyžadovány, dokonce i ty, které nejsou povinné. Hlavním důvodem jeho žádosti je poznat zemi, ze které pochází, a ve které žije jeho manželka, ke které chová hluboké city.
Současně žalobce považoval za naprosto irelevantní argumentaci žalovaného, který uvedl, že „nelze konstatovat, že by vztah nebo manželství trvaly dlouhou dobu před podáním žádosti“, neboť nikde a ničím není dáno, jak dlouho má trvat partnerský vztah před uzavřením manželství, či partnerský vztah nebo manželství před podáním žádosti o udělení schengenského krátkodobého víza. Navíc vztah mezi žalobcem a jeho manželkou trval již více než dva a půl roku před podáním žádosti, z toho rok jako manželé, což považoval žalobce za poměrně dlouhou dobu, byť, jak již bylo uvedeno, délku vztahu před podáním žádosti nepovažuje za rozhodující skutečnost.
Žalobce dále uvedl, že se svou manželkou plánuje v budoucnu společný život. Pokud ale manželé nejsou definitivně rozhodnutí, nelze z toho usuzovat, že by se v jejich případě mělo jednat o účelové manželství. To, že manželé plánují spolu společný život, lze dovodit mimo jiné i ze skutečnosti, že žalobce se svou manželkou čekali dítě. Tuto velmi zásadní skutečnost ale žalovaný (stejně tak i ZÚ Káhira) zcela opomíjeli.
K jazykové bariéře, kterou žalovaný také argumentoval, žalobce konstatoval, že není nutné, aby si dva lidé rozuměli, tedy mluvili společným jazykem (v daném případě anglický jazyk), aby příslušný jazyk oba dokonale ovládali; podstatné je, že se dorozumí.
Žalobce měl za to, že jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí ZÚ Káhira nebyla řádně odůvodněna, tedy nebyl řádně zjištěn skutkový stav a nebyly zohledněny všechny zjištěné

skutečnosti, proto považoval obě správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná a vydaná v rozporu se zákonem.

Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, současně, aby zrušil i rozhodnutí prvostupňové a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí i rozhodnutí ZÚ Káhira, plná moc a další listiny.)

3. **Žalovaný v řízení podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza rodinnému příslušníku občana EU č.j. 09675-2/2019-VO dne 15.7.2019** posoudil žádost žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza v souladu s § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců, která byla na Velvyslanectví ČR v Káhiře doručena žalobcem (žádost o udělení víza, číslo CAIR 2019 04 23 0004), a na základě nového posouzení neudělení víza dle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Káhiře (tj. ZÚ Káhira) shledáno v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zmíněného zákona. V písemném odůvodnění žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce nikdy legálně nepobýval v členském státě EU, ani o vízum podle svých slov nikdy nežádal. Současně konstatoval, že pokud by nemohl benefitovat ze statusu rodinného příslušníka, podmínky pro splnění udělení standardního krátkodobého víza by pro něj byly obtížně splnitelné. Jakkoliv se budoucí manželé měli seznámit v Hurghádě již v říjnu 2016, manželství bylo uzavřeno 3.5.2018 v Káhiře. Nelze tak konstatovat, že by vztah nebo manželství trvaly dlouhou dobu před podáním žádosti. Manželé nikdy nežili ve společné domácnosti, nesdíleli žádný vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností. Žádné se souboru indikativních kritérií, která poukazují na to, že zneužití práv Společenství je nepravděpodobné, tak žalobci nesvědčí. Jelikož prima facie nelze konstatovat, že manželství nebylo uzavřeno účelově, přistoupil žalovaný k hodnocení poznatků, které naopak ukazují na to, že manželství ze strany žalobce uzavřeno účelově bylo. V daném případě žalovaný odkázal zejména na pohovory s žalobcem a jeho manželkou, které ukázaly několik zásadních nesrovnalostí, a současně klíčový rozpor spočíval v záměrech obou partnerů na společný život v budoucnu. Manželé neměli v úmyslu žít spolu v ČR. Současně žalovaný poukázal na to, že žalobce angličtinu v dostatečné míře neovládá, což doložil mimo jiné i vzorek vzájemné komunikace prostřednictvím internetové aplikace na mobilním telefonu, kdy komunikace byla často nesrozumitelná. Žalovaný měl za to, že žalobce o život v ČR nemá zájem a prostřednictvím sňatku s občankou EU/ČR se snaží získat pouze právo volného pobytu a pobytu v zemích EU, které mu umožní přesídlit do některé ze západoevropských zemí, kde se bude moci opřít o podporu tamější egyptské diaspory. Dále bylo uvedeno, že během šetření došlo na základě indikativních kritérií obsažených v subkapitole 4.2. Sdělení Evropské komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2.7.2009 č. COM (2009) 313 final, o pokynech pro lepší provádění a uplatňovaná směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států ke zjištění poznatků, které prokazují, že manželství bylo ze strany žalobce uzavřeno účelově.
4. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)**, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat

napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

5. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.7.2019 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná.
6. Soud v daném případě opakovaně vyzval žalovaného k předložení spisového materiálu a vyjádření k žalobě, a to bezvýsledně. První lhůta stanovená výzvou soudu ze dne 26.9.2019 k předložení požadovaného uplynula dne 29.10.2019. Následně žalovaný dne 1.11.2019 zaslal zdejšímu soudu prostřednictvím emailové komunikace sdělení, že „v průběhu příštího týdne bude soudu doručen spis a vyjádření k žalobě“. Vzhledem k tomu, že žalovaný soudu spisovou dokumentaci ani vyjádření k žalobě nepředložil, byl dne 12.11.2019 telefonicky kontaktován s urgencí na shora požadované a nová lhůta k předložení byla stanovena do 20.11.2019, avšak žalovaný opětovně nedostál své povinnosti a nepředložil soudu v nově stanovené lhůtě do 20.11.2019 požadované dokumenty. Proto byl žalovaný soudem opětovně vyzván, a to podáním ze dne 2.12.2019 (pondělí), které bylo doručeno prostřednictvím datové schránky téhož dne v 15.00 hodin, aby požadované předložil do 3 dnů ode dne doručení výzvy s upozorněním na stávající znění § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalovaný ani tentokrát ve stanovené lhůtě nepředložil soudu písemné vyjádření k žalobě a správní spis.
7. S ohledem na shora uvedené zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 31.7.2006 č.j. A 2/2003-73, ze kterého vyplývá, že nepředložili-li žalovaný správní orgán k žádosti soudu spisy ve věci, bude zpravidla na místě zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Je nutné připomenout, že nelze však bez dalšího rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, ale je nezbytné správní orgán k jejich předložení opětovně vyzvat, poučit jej o následcích, které by nepředložení spisu mohlo způsobit, případně uložit pořádkovou pokutu za neuposlechnutí výzvy soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2006 č.j. 6 As 33/2006-91).
8. Zdejší soud se v průběhu soudního řízení snažil absenci správního spisu a vyjádření k žalobě odstranit, avšak s ohledem na zcela pasivní přístup žalovaného soud nemohl napadené rozhodnutí přezkoumat, proto nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí zrušit. Současně soud poukazuje na to, že žalovaný byl o následcích nepředložení spisu a vyjádření k žalobě poučen výzvou ze dne 2.12.2019. Dále lze konstatovat, že soud neshledal důvod uložit žalovanému pořádkovou pokutu s ohledem na opakované výzvy k zaslání požadovaného, který nesplnil ani svůj slib ze dne 1.11.2019 shora uvedený, přičemž svou nečinností správní orgán znemožnil přezkum napadeného rozhodnutí.
9. Nad rámec soud uvádí, že žalovaný zaslal zdejšímu soudu správní spis a vyjádření k žalobě až dne 11.12.2019 (středa), soudu doručeno dne 13.12.2019 (pátek), tedy až po vyhlášení tzv. zkráceného rozsudku dne 9.12.2019 a jeho umístění na úřední desku zdejšího soudu, proto již nemohlo být k zaslanému přihlédnuto. Je toliko věcí žalovaného, jakým způsobem (i rychlostí) jsou předávány jednotlivým odborům ministerstva doručené datové zprávy.

10. Vzhledem ke shora uvedenému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (**výrok I. rozsudku**).
11. Žalobce měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Dále je v § 60 odst. 7 s.ř.s. je stanoveno, že jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Žalobce požadoval náhradu nákladů v celkové výši 11.228,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- Kč) a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba.
12. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno z jiných důvodů, než bylo uvedeno v žalobě, soud shledal podmínky pro použití citovaného § 60 odst. 7 s.ř.s. a žalobci proto přiznal náhradu nákladů řízení pouze ve výši 3.000,-Kč za uhrazený soudní poplatek. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v přiznané výši ve stanovené lhůtě, kterou považuje za přiměřenou, k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Radomila Kožuského na účet č. 1358121063/0800 (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 9. prosince 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně